

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ROBERTA
ARIANA

**MAI PRESUS
DE MÂNDRIE**

Libris
EDITORIAL

Respect pentru oameni și cărți

Director editorial: Dana Anghelescu

Corectură: Diana Botescu

Design: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2017

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HUGEL, ROBERTA-ARIANA

Mai presus de mândrie / Roberta Ariana. - Brașov:

Libris Editorial, 2018

ISBN 978-606-8953-07-6

821.135.1

Libris Editorial

Str. Mureșenilor, Nr. 14, Brașov, România

Tel: 0268 477 799

E-mail: editura@libris.ro

Libris Distribuție – Librăria Șt. O. Iosif

Tel: 0268 477 799

E-mail: office@libris.ro

PROLOG

Mama...

Îmi plăcea să simt goliciunea pielii mele, să o frământ cu mâna dreaptă înainte de a planta mugurul seringii în învelișul uman, moale.

Apoi, cu câteva seri înainte să moară, a apărut dorința bruscă să mă retrag, să termin odată calvarul ce apărea în timpul sevrajului sau în scurtele momente în care drogurile nu pătrundeau în organismul meu.

Fără sens chiar și pentru mine, dar, în timp ce seringă îmi străpungea pielea, mi-am dorit să o opresc, fără a termina ce începusem.

Nu știam cum să mă debarasez de acea dependență. Și era atât de oribil cum voiam să-l opresc pe cel care făcea asta..., dar eram chiar eu.

1

— Stefano Allegri! strigă ea, cât o ținu gura. Stefano, dacă pleci acum și mă lași așa, jur că te bag în pământ! Inhală o cantitate zdravănă de oxigen și începu să plângă.

Lacrimile îi curgeau agale pe obraji, umezindu-i porii. Își dorea să-și smulgă sufletul din piept și să îi arate cât de mult o rănise, însă, în același timp, voia atât de mult să rămână, încât ar fi fost dispusă să devină o damă de companie, doar să-l poată avea, știind că el frecventează bordelurile. Omul profita de trupul său, cu sau fără permisiunea femeii.

— Stefano, sunt însărcinată!

El se opri în mijlocul aleii și se întoarse în fugă spre Maria. Ochii întunecați atunci îi scânteiau puternic, dezvăluind furia pe care încerca, în vreun fel, s-o țină sub control. Părul său negru și des era dat pe spate aproape mereu, dar acum, fiind în dreptul Mariei, părea răvășit, şuvițele rebele preluând controlul. Maxilarul i se încleștase. O apucă puternic de brațul drept, zdruncinând-o.

— Ce acuzații îmi aduci? Că eu aș fi tatăl? el începu a râde pe îndelete, chiar forțat.

— Da, chiar asta îți spun, începu ea din nou să țipe. Și nu e o acuzație, Stefano, e adevărul! Te rog...

— Taci!

Stefano o plesni puternic pe biata femeie, căreia sângele îi dădu imediat pe gură, pătându-i părul blond care odinioară-i învăluia fața în lumină. Aceasta începu să suspine.

— Te-am iubit, gunoiule..., șopti ea, dar el se îndepărtase și mai mult, lăsând-o singură, în agonie și cu speranțe deșarte. Nu lovise niciodată o femeie și avea nevoie să-și limpezească mintea.

„E împotriva codului nostru să atragem femei nevinovate în conflictele desfășurate în sau în afara Cosei Nostra.” Cuvintele auzite în cursul aceluși ritual i se strecurau printre gânduri adesea.

S-a terminat viața pentru tine, cugetă ea. Maria provenea dintr-o familie strașnică și avea tot ce-și putea dori cineva, în afară de fericire și de el. Pe el nu-l avea, deși așa crezuse la început. Iar odată cu Stefano, fericirea păru să dispară și ea.

Își întoarse o singură dată privirea, cât s-o vadă ruptă în bucăți, atingând pământul cu întregul său trup firav — suferea. Simți o urmă vagă de remușcare, dar izbuti să se îndepărteze mai repede, pentru a nu lăsa alte emoții să-l încarce.

În dreptul catedralei, vântul îi flutura paltonul negru, din țesut fin. Mânia încă îi curgea prin sânge și simțea cum vârfurile degetelor îl furnicau, din pricina frigului nemaivăzut în luna septembrie. Se gândi să intre în capelă și să tragă un preot deoparte, pentru a-l întreba tot ce știe despre Maria Navedo. Ar fi putut să afle ceva, în micul cartier nu zbura nicio muscă fără ca preoții, bătrânii sau Don Rostranio să știe. Ar fi vrut să știe despre puritatea ei, era singurul aspect care-l interesa.

El nu o cunoscuse niciodată bine, însă nimic nu-l oprise din a profita de ea de câteva ori. Trupul ei zvelt, aflat în floarea vârstei, era un obiect de interes pentru fostul mafiot.

Rânji și se avântă spre locul propus, deși slujba religioasă ar fi trebui să închege un auditoriu restrâns. Era cât de cât cunoscut, așa că nu credea că un preot ar putea să se încumete să-l întrebe despre participarea sa la slujbă.

Capela cuprindea o groază de icoane. Interiorul era halucinant, pietruit astfel încât părțile luminoase să creeze cercuri sau semicercuri, însă Stefano nu păru impresionat. Până la vârsta de cincisprezece ani, părinții îl obligaseră să participe la multe slujbe, știa ce îl așteaptă în biserici și, fiind sigur că nu există Dumnezeu descris de ei, nu pășea cu teamă în acele locuri sfinte.

„Dacă ar fi existat, eu ar fi trebuit să fiu mort de mult”, cugetă el.

Când puse piciorul pe suprafața din marmură, stătu puțin să-și gândească mișcarea.

Nici două minute nu durase, își puse mâinile pe ușile celei de a doua *incăperi* și le deschise larg, urmând un scârțâit scurt, dar care întoarse privirile credincioșilor catolici asupra lui. Aproape că nu-și stăpâni zâmbetul viclean, însă preluă atitudinea serioasă în ultima secundă.

Pentru o clipă, preotul îi aruncă o privire, stupefiat, însă nu-i zise nimic. Avea puterea de a continua slujba și în preajma lui.

„Sunt în casa lui Dumnezeu, n-am de ce să mă tem.” Dar scopul unui om ca Stefano Allegri trebuie să ajungă într-un punct terminal, indiferent de împrejurări sau consecințe.

Se așeză încetișor pe unul dintre multele scaune libere. De fapt, preotul ținea slujba pentru nu mai mult de zece persoane, după cum numărase el. Oare toți acei oameni știau cine e omul îndreptățit să le țină predici și să le recite din Biblie? Știau adevărata lui față, sau orbecăiau ca s-o vadă? Primeau sfaturi de la un nenorocit care-și bătuse nevasta și își alungase copiii de acasă. Motivarea acestuia era că fusese împins de o forță superioară lui.

Până spre sfârșitul slujbei, își mută ochii de pe tavan pe pereți, iar apoi la preot, neștiind ce altceva să facă.

La un moment dat, se ridicase în picioare, netezindu-și costumul albastru deschis, merse până ajunsese în drept cu preotul mirat și se propti de intrarea în altar, în formă de semicerc. Mâna stângă o ținea pe șold, semnalându-i preotului pericolul care l-ar putea paște dacă refuză să facă ce îi cerea.

— Don Eladio! Vă rog să opriți slujba acum, am ceva urgent să vă întreb, îi șopti el, politicoș.

— Poftim? Nu mă pot opri în mijlocul slujbei, șopti și el, la rândul lui, dar continuând să recite.

— Cunosc slujbele astea și știu că sunteți pe sfârșit, așa că nu mă faceți să-mi pierd răbdarea, ripostă el, ceva mai tare. Aruncă o privire în spate și văzu câteva capete ridicate, dar le ignoră cu desăvârșire, până când o idee îi fugi prin minte.

— Ce mai așteptați? Părintele Eladio se simte destul de rău și nu poate să continue, așa că puteți să părăsiți lăcașul de cult și să reveniți la următoarea slujbă, nu-i așa, Părinte?

Don Eladio își înghiți vorbele și își clătină capul încet. În trecut, oamenii ca el îl obligaseră să facă lucruri de care n-ar fi fost capabil, așa că se supunea îngrozit.

Oamenii șușoteau în timp ce părăseau capela, încă nedumeriți, dar cu frica-n sân. Stefano Allegri avea un nume cunoscut în micul cartier.

— Numele Maria Navedo vă spune ceva? întrebă Stefano, în sfârșit, împlinindu-și scopul pentru care venise aici.

— Da... e fica avocatului și a contabilei, din câte știu. Vocea îi tremura.

— Atât? Ce știți cu adevărat despre ea?

— La ce te referi, tinere?

— La dracu'! Preotul miji ochii, clătinându-și capul la auzul acestor vorbe. S-a spovedit vreodată la tine? Bărbatul renunță la politețe, iritat de lacuna de informații.

— Da, dar în urmă cu ceva timp și... eu, eu... nu pot dezvălui nimănui ce îmi spun oamenii când se spovedesc! răbufni preotul.

— Era pură?

— Eu nu...

— Un răspuns, părinte! Atât! se răsti el.

— Pe atunci, da... mi se confesase.

Stefano înjură și o luă spre ieșire. Poate Maria avea dreptate, poate era copilul lui. Sau să-l fi mințit fără temei? Era agitat, nu voia ca ea să nască un copil care ar putea fi slăbiciunea lui sau ținta dușmanilor săi. Îi era bine și singur, cu viața lui lipsită de bucurii. Un copil, cu un tată ca el... n-ar fi rezistat niciodată în lumea care-i transmitea împunsături din toate părțile.

2

— Dă-mi timp de gândit! strigă judecătorul. Corleone n-o să mai fie un centru al mafiei cât timp am sprijinul vostru și vă dedicați! Dar cum eu sunt considerat *nebun*, continuă el, accentuând cuvântul, oamenii vor continua să moară, iar atât Sicilia și Corleone, cât și alte regiuni vor însemna mereu mafie!

Magistrații îl priveau suspect, în timp ce Baldassarre se așeză pe scaunul său, cu o expresie chinuită, întipărită pe chip.

— Mai ai la dispoziție o lună din partea noastră! O lună pentru a aduce câteva informații utile și demonstrative, zise Baldassarre.

El îl privi puțin derutat, apoi încuviință scurt, deși era prea puțin posibil să poată demonstra ceva într-o lună, fără pic de sprijin. Era o provocare.

— Crezi că o să reușească ceva? îi șopti Francesca lui Baldassarre.

— Dacă credeam asta, nu mă supuneam planului său prostesc.

Își simțea toți mușchii strânși într-o contractare involuntară și, chiar dacă era conștient că era doar o iluzie care avea să se risipească după câteva momente, era dureros, asemenea unei senzații reale. Dar oare nu era reală? *Să fi putut concepe atât de multă durere singur, fără să fiu rănit fizic?* Se oflea cu fiecare zi trecută, încât îi era oferită vaga impresie că se descompunea și în realitate.

Cât de dureros era să uiți chipul cuiva, să nu ai cum să-ți amintești toate detaliile și textura pielii. Singurele care rămaseră vii de-a lungul anilor erau senzațiile experimentate.

Durerea pulsa în corpul său neputincios, îi îngheța fiecare nerv și-l făcea să facă parte din lacurile glaciare formate înăuntrul său. Frântă agonie... se resimțea peste tot. Își dorea atât de mult să îi poată compune chipul din nou, bucățică cu bucățică, de parcă o floare și-ar scutura petalele, iar el le-ar construi neîncetat, până aveau să formeze același întreg, poate și mai miraculos decât forma sa inițială.

Scutură din cap și, cu un efort demn de apreciat, se ridică de pe pardoseala rece, târându-și picioarele după el până în mica bucătărioară din capătul casei.

„Cât de mâhnit trebuie să-mi fie trupul, voind să răsfrângă toate înțepăturile asupra mea.”

— *Ți-ai dorit vreodată să mori? îl întrebase ea, lăsându-l confuz.*

— *Da, cred...*

— *Nu, nu mă înțelege greșit. Să mori în adevăratul sens al cuvântului. Oricât te-ai zbate, să nu mai poți reveni, să te îneci în aceeași amărăciune un timp îndelungat, să te sufoci cu propriul suflu. Să simți cum sufletul te părăsește, se desprinde de tot ce ți-a aparținut vreodată și se spulberă în infinit... să mori. Ți-ai dorit vreodată asta?*

Rămăsese fără glas, neștiind ce ar putea să-i spună. Părea atât de prinsă în mrejele morții, încât se simțea neputincios.

— *Nu, spuse el, într-un final. Nu mi-am dorit! Dar tu?*

Își mușcă buzele, întorcând capul spre sticla ferestrei, care acoperea natura asemenea unei pâcle invizibile. Era îngândurată și, în mod cert, nu voia să-i răspundă. Nici nu trebuia, tăcerea încuviința în locul său.

Scutură din cap, parcă ștergând întreaga amintire care se formase în fața ochilor săi și, revenind asupra înțepăturilor, nu crezuse vreodată că amărăciunea sufletului se poate transforma în dureri fizice.

Antonia apăruse de niciunde, oferindu-i o grimasă de toată frumusețea când realizează că trecea din nou prin aceleași etape.

— Duhnești a suferință, dragă frate! spuse, în timp ce se apropia cu pași mici de trupul lui nerelaxat.

— Am încercat, Antonia! Îți jur că am încercat. Eu... nu pot. Retrăiesc totul în fiecare clipă ratată! îi spuse iritat, răsturnând măsuta din lemn lăcuit. Gâfâia de parcă ar fi depus un efort major.

— Trebuie să-ți cauți pe cineva! îl apostrofă ea. Să fii fericit și să renunți, măcar parțial, la toate astea.

După o scurtă pauză, în care se simțise târât înapoi spre camera de zi, pe divanul roșu, rosti ferm:

— Să-mi caut pe cineva care să moară din cauza mea? râse forțat. Mă mir că nu ești moartă, Nia!

Iar în acel moment își dădu seama că avea să regrete cuvintele o perioadă lungă de timp. Poate încă o mai făcea, n-ar fi știut.

Iar ea... Antonia îi aruncase o privire dezamăgită peste spate. Dacă ar fi putut să îl zdrobească atunci, ar fi făcut-o. Antonia, buna lui prietenă și soră... cât de mult îi simțea lipsa. Deși fizic o întâlnea mereu, sufletele lor nu se mai intersectau.

O avertizase de prea multe ori, iar ea tot de atâtea ori s-a impus, și-a strigat punctul de vedere.

Își odihni capul pe materialul moale al divanului. Nu voia să se ridice și nici nu simțea nevoia, deși se părea că fixul suna tot la câteva minute.

Introduse mâna pe sub cusătura minuțios lucrată din interiorul sacoului, simțind obiectul rece pe pielea degetelor, care se plimbau de-a lungul manșonului puțin reliefat. Dorința de a-l folosi se ivi înăuntrul său, compulsivă, crescândă. O imagine bruscă a Dolei îi trecut prin minte... reacția sa când văzuse pentru prima dată arma albă. Expresia sa chinuită, speriată, de parcă ar fi vrut să străbată mări și oceane în acel moment. Atunci se panicase și el, neștiind cum să reacționeze. Era șocant pentru ea, iar panica i se instalase în întregul organism. Crezuse că avea să fugă și, deși nu-i comunicase nimic mai multe zile la rând, nu a fugit; ceea ce era o idee nebunească, pentru care o condamna de fiecare dată când durerea psihică se transforma într-una fizică. Ura ziua când Dola Antolis pătrunsese în viața lui și nu a mai dorit să iasă, ziua în care i-a zâmbit și i-a spus că nu pleacă nicăieri, dar are nevoie să știe cine era el cu adevărat. Și blestema ziua aceea în fiecare zi pe care o mai trăise vreodată. Iubirea se transformase în ură, sentimentele, în câmpii de agonie, zâmbetele, în minciună; el, într-un monstru și Dola, într-o amintire dureroasă.

O altă frântură din memorie îi reveni...

— *Incest! strigă mama Dolei.*

— *Incest? repetă ea, nedumerită.*

— *Relația dintre voi se numește incest, începu ea să plângă, printre suspine.*

Bătăile inimii îi erau cât se poate de accelerate. Își lăsă mâinile să se odihnească pe genunchi, îndreptându-și spatele pe spătarul scaunului.

— Nu e posibil! Nu! urlă Dola, sfâșiată.

Când fixul sună din nou, luă decizia cruntă de a răspunde.

CUPRINS

DATE REALE	9
PROLOG	11
1.....	13
2.....	19
3.....	25
4.....	35
5.....	45
6.....	53
7.....	59
8.....	65
9.....	69
10.....	83
11.....	97
12.....	101
13.....	109
14.....	117
15.....	123
16.....	131
17.....	135
18.....	145
19.....	149
20.....	155
EPILOG	165